

36 B 144 + 1996

Op zondag 28 januari 1996,
is zachtjes in de Heer ontslapen te Nossegem
onze medebroeder

Gerard Iserbyt

salesiaan van Don Bosco

Gerard Iserbyt

Geboren te Kortrijk op 29 juli 1909

eerste professie te Groot-Bijgaarden op 2 september 1936
eeuwige professie te Groot-Bijgaarden op 2 september 1939
priesterwijding te Oud-Heverlee op 30 januari 1944

1935-36	Groot-Bijgaarden	noviciaat;
1936-37 tot 1937-38	Grand-Halleux	postnoviciaat;
1938-39 tot 1939-40	Doornik	triënnaat;
1940-41 tot 1943-44	Oud-Heverlee	theologie;
1944-45 tot 1948-49	Leuven	hulp in het economaat;
1949-50 tot 1951-52	Kortrijk	prefect;
1952-53	Groot-Bijgaarden	leraar en assistent;
1953-54	Sint-Denijs-Westrem	leraar en assistent;
1954-55 tot 1955-56	Hechtel	leraar en assistent;
1956-57 tot 1964-65	Hechtel	propagandist;
1965-66 tot 1985-86	Sint-Pieters-Woluwe	hulp in de propaganda;
1986-87 tot 1995-96	Sint-Pieters-Woluwe	op rust gesteld;

overleden te Nossegem op 28 januari 1996

Homilie bij de uitvaart te Groot-Bijgaarden op 3 februari 1996

Geachte familie,
beste medebroeders en vrienden van Gerard,

In volle voorbereiding op het feest van Don Bosco is onze goede Gerard van ons heengegaan. In stilte, bijna zonder iemand.

Opnieuw worden we geconfronteerd met lijden en dood. Het zijn twee werkelijkheden waar we in ons geen vat op krijgen. Zoals bij elk sterven van een geliefde komt ook nu de vraag op ons af: Wat is dan de zin en de betekenis van een leven?

Op zo'n momenten keren wij, gelovige mensen, ons naar het evangelie en naar de woorden van Jezus. Op zijn woord geloven we dat "vele dingen verborgen zijn voor verstandigen, maar geopenbaard aan de kleinen" (cfr. Mt.11,25) We vertrouwen ons toe aan Jezus die zegt: "Kom allen tot Mij die uitgeput zijt en onder lasten gebukt. Ik zal u rust en verlichting schenken" (Mt.11,28). We doen dit niet zo maar. We weten ons immers gesteund door de echtheid van deze woorden omdat ze de belofte inhouden van God ten overstaan van zijn volk. Een belofte die vanaf het begin van de schepping en vanaf ons doopsel ook aan ons is gedaan: dat God de mens nooit in de steek laat.

We weten ons echter ook gesteund door het leven van vele mensen om ons heen, die van deze belofte hebben geleefd en niet bedrogen zijn uitgekomen; die deze belofte hebben laten doorschijnen doorheen heel hun persoon. Af en toe zien we daar de lichtstralen van als we goed toekijken. Af en toe ontdekken we de waarde en waarheid van deze belofte van God, doorheen medebroeders met wie we geleefd hebben.

Om dit te kunnen zien en ontdekken moeten we echter een zoektocht ondernemen naar de binnenkant van de mens. De breedte en de diepte van deze belofte komen niet tot ons doorheen lawaai en het vluchtig voorbijgaan of het druk gedoe en ook niet doorheen geleerde boeken of mooi uitgeschreven projecten, maar wel doorheen het goed toekijken naar het concrete leven van een mens. Onze blik dient daarheen te gaan waar de siddering van iemand leeft, waar zijn verwachtingen liggen uitgespreid, waar God de mens raakt, waar hij alleen staat met zichzelf voor de grote vragen van het waarom en het hoe. Het is de plaats waar God enkele parels van zijn liefde en zijn leven heeft neergelegd. Het is de plaats waar hij tot God zegt: 'Ik ben beschikbaar voor U.' Het is de plaats waar hij God hoort zeggen: 'Vrees niet. Ik geloof in u. Ik geloof dat ge het wel aankunt. Ik heb u nodig.' Het is de plaats waar de mens heel eenvoudig God de kans laat God te zijn voor hem.

Het leven van Gerard Iserbyt leidt ons naar deze gedachten. Gerard was 'een bijzonder medebroeder'. 'Bijzonder' niet omwille van de grote realisaties of relaties, niet omwille van grote woorden, maar omdat hij gewoon een man was om van te houden.

Gerard heeft geen geschriften nagelaten, enkel een beduimd getijdenboek, geen grote projecten, verborgen en opgeborgen in vele fardes. Zijn project was de eucharistie en de paternoster. Hij trok geen gebouwen op maar wel de tempel van zijn eigen leven.

Met Gerard naar de binnenkant reizen betekent ons ontdoen van alle franjes die ons schijnbaar groot en belangrijk maken, ons ontdoen van de vele woorden die uit onze mond komen, om te luisteren naar de stilte van het hart dat spreekt van een God die aan mensen getrouwd is!

De eerste parel bij Gerard is ongetwijfeld **zijn Godsverbondenheid**. Ze was een evidentie bij hem. Zijn dagelijkse eucharistieviering, zijn getijdengebed en zijn rozenkrans waren hem heilig. We herkennen erin de drie pijlers van ons salesiaans religieus leven. In onze constituties, nr. 88, lezen we: "In de dagelijkse eucharistieviering viert de gemeenschap het paasmysterie en heeft deel aan het lichaam van de geofferde Christus. Ze ontvangt Hem om in Hem zichzelf uit te bouwen als broedergemeenschap." Als priester beleefde Gerard dit heel intens. En daardoor heen beleefde hij ook zijn verbondenheid met de medebroeders. In de liturgie van de getijden beleefde hij de genade die uitgespreid was over de verschillende uren van de dag (constituties nr. 89). En in zijn dagelijks rozenhoedje beleefde hij het mysterie van Maria, de Onbevleete en Hulp der christenen, als model van gebed en pastorale liefde en als de sterke en eenvoudige devotie die Don Bosco ons geleerd heeft (constituties, nr. 92).

De tweede parel is zeker vrucht van de eerste. Zijn tweede parel was de inslag, om het eens in weverstermen te zeggen. Gerard had, voor hij bij de late roepingen van Don Bosco Kortrijk terechtwam, eerst de weverstiël geleerd te Kortrijk en te Gent. Het wist van het garen dat met de schietspoel door de ketting wordt gejaagd. Die inslag was zijn antwoord op de ervaring van de genade en de trouw van de Heer. En die parel was **zijn warm hart en zijn ontwapenende, beminnelijke eenvoud**.

Gerard had een bijzondere gave om met eenvoudige mensen om te gaan, met verplegend personeel van het Wit-Geel Kruis dat hem jaren lang tweemaal per dag bezocht, met het personeel van de administratie en de keuken, die hij nooit naliet te groeten, met de zieken in Kortenberg waar hij jarenlang elke dag de eucharistie heeft gevierd, met de mensen van de parochie in de omgeving van Hechtel. Hij luisterde, beluisterde en kon dan ook vragen stellen. En vaak wist hij na enkele ogenblikken veel meer dan na grote kennismakingsgesprekken. Gerard had iets ontwapenends over zich. Zijn interesse groeide niet uit pure nieuwsgierigheid, maar zo uit de idee van ...'ge moet de mensen gewoon laten vertellen'! Hij wekte vertrouwen, kortom, men mocht bij hem zijn warm hart en ongekunstelde eenvoud ervaren. Hij alleen kende het

geheim om dat te bereiken. Daarom was hij ook graag gezien.

Een volgende parel zou ik liefst willen omschrijven als **een heilige onbezorgdheid**.

Gerard had veel geduld. Hoeveel uren heeft hij niet rustig en kalm aan de voordeur gestaan of zitten wachten op de verpleegster. In feite had dit iets in zich van de vrucht van Gods vertrouwen. "Laat niets je van de wijs brengen," zei Don Bosco. Die onbezorgdheid doet ons denken aan Jezus' woord in het evangelie: "Waarom zou de Vader, die zorg draagt voor de bloemen op het veld en de vogels in de lucht, geen zorg dragen voor u" (cfr. Mt.6,26-34). Op die manier kan de mens zijn dagen naar waarde schatten om zo te komen tot wijsheid van hart (cfr. Ps.90,12).

Een andere parel die we bij Gerard aantreffen is **zijn getrouwheid aan de ontvangen opdracht**. Hij was trouw aan zijn taak in de propaganda. Als autobestuurder was hij beschikbaar en wachtte hij, vaak in stilte in de auto. Op die manier ondersteunde hij de zending van andere medebroeders. Het was zijn niet te onderschatten bijdrage aan de opbouw van onze provincie en de congregatie. We zullen de uren niet kennen die hij aan zijn dagelijkse mars naar Kortenberg besteedde voor de eucharistieviering om toch maar zeker goed op tijd te zijn. Eerst deed hij het per auto en, wanneer hij dit niet meer kon, met het openbaar vervoer.

Wat verder op mij persoonlijk een sterke indruk heeft nagelaten was zijn onthecht zijn. Gerard bezat niets, vroeg niets en kon de zon in andermans vijver laten schijnen. Soms roerde hij wel eens in andermans vijver, maar dat was dan om als het ware te zeggen: 'Ik ben er ook nog!' Maar hij kon blij zijn met de prestaties van andere medebroeders. En ook al gaf hij vaak de indruk van niets gehoord te hebben, toch wist hij zeer goed waarover het ging en kon daardoor, gevat, soms in één zin, een situatie en een persoon tekenen.

Maar we hebben nog een parel: **zijn grootmoedigheid**. Gerard vergat vlug een one-nigheid of een twistpunt. Hij kwam nooit terug op vroegere toestanden, hoe moeilijk die soms geweest waren. Hij bleef niet roeren in hetzelfde potje, maar maakte er zich vrij van. Ook daarom was hij zo graag gezien. Daarom ook kon Gerard duizendmaal 'dank u wel' zeggen. Zijn dank ging naar medebroeders die voor hem zorgden, naar zijn familie als ze op bezoek kwamen en van wie hij heel veel hield, naar het verplegend personeel in het provinciaal, in het ziekenhuis of het rusthuis van Nossegem waar hij zijn laatste levensmaanden heeft doorgebracht. Dankbaar kan men maar zijn wanneer men in vrede leeft met zichzelf, wanneer men de oneffenheden bij de anderen kan relativeren, wanneer men vooral zelf mag ervaren hoe goed God is voor ons. Dankbaarheid is de mooiste vrucht van Godsverbondenheid, van vrijheid. Het maakt een mens groot in de ogen van God en van zijn naaste. En een dankbaar mens mogen ontmoeten is de verfrissende wind voelen van Gods mildheid.

Gerard, het is nu aan ons om je 'dank je wel' te zeggen. Vergeef het ons wanneer we misschien wat te weinig hebben gedaan gedurende je leven. Je was een parel van een

medebroeder. En het was daardoor dat God je bij Don Bosco heeft geroepen, om ons, in de drukte van het leven, er attent op te maken dat er veel belangrijker dingen zijn dan presteren. Je geleek soms een beetje op Maria van Bethanië die aan de voeten Jezus zat om naar Hem te luisteren terwijl haar zus Martha met tal van zorgen en taken bezig was (cfr. Lc10,38-42). Zo bracht je rust en mildheid en verbondenheid. Je hield ons immers allemaal veel meer samen dan wat veel medebroedersvergaderingen kunnen en willen beogen.

Mijn beste medebroeders van het provinciaal, gij zijt Gerard zeer nabij geweest en ge hebt hem met veel zorg omringd. Geen dag ging voorbij of ge bracht hem een bezoek. Maar vooral in de dagen toen hij nog bij ons was mocht hij van u broederlijkheid en genegenheid ervaren. En niemand zal het mij kwalijk nemen dat ik twee namen noem in deze familiekring: Fons en Omer. Ik wil u hier bijzonder danken voor de uren attenties en beschikbaarheid die ge voor Gerard hebt overgehad. Ik vermoed dat er met zijn heengaan ook een stukje van u is afgestorven. Hoe vaak hebt ge 's avonds niet tot Gerard gezegd: "Kom, Gerard, 't is tijd!" "Is 't tijd?", vroeg Gerard dan. "Ja," was het antwoord. "Dan is 't tijd", zei Gerard. En hoe vaak heeft Fons niet gezegd: "Kom, Gerard, zo liggen. Ge moet goed liggen!" 's Anderendaags aan tafel mochten we dan Gerards reactie horen: "Fons wist het weer beter hoe ik moest liggen." Maar hij kon Fons geen ogenblik missen.

Goede vrienden, het leven in gemeenschap wordt gemaakt door eenvoudige attenties. Dat maakt een mens gelukkig. Goede medebroeders, ge hebt uw genegenheid voor Gerard voelbaar gemaakt. En dat heeft hij ervaren. Daarvoor was hij dankbaar en daardoor was hij gelukkig.

Gerard, wees nu de parel voor eeuwig bij God en vergeet ons niet, nu we met pijn afscheid nemen van je aardse leven. We vertrouwen je toe aan Gods oneindige liefde. Leef daar maar ten volle. En blijf voor ons bidden. Blijf een oproep zijn om elkaar mildheid en geborgenheid te schenken, blijf ons oproepen om dankbaar te zijn om het vele dat we ontvangen hebben, blijf de uitdaging zijn om God centraal te stellen in ons leven en blijf ons er maar aan herinneren dat bij eenvoudige mensen onze salesiaanse roeping het best gedijt. We zijn God dankbaar om het geschenk van je priester- en salesiaan zijn. En moge je leven een bron zijn van nieuwe roepingen. Dat durven we nu vragen aan de Heer omdat het gebed voor roepingen ook je dagelijkse intentie was.

Bert Van Hecke
provinciaal

Groot-Bijgaarden
96-02-03

Gerard,
voor grote en opvallende dingen
was je niet in de wieg gelegd.
Je bijna zestig jaren salesiaans leven
verliepen eerder volgens de gang
van de dagelijkse dingen;
aanvankelijk tussen de jongens in school en internaat,
later in dienst van de propaganda.
Zo te zien is je bestaan heel gewoon verlopen.
Ten minste, zo was je buitenkant.

Wie echter in de binnenkant kon kijken
mocht een man ontmoeten met een warm hart
en een ontwapenende, beminnelijke eenvoud.
Waar je ook maar kwam,
daar maakte je dadelijk vrienden.
Je was graag in gezelschap,
en je kon moeilijk zonder mensen rond je.
Jij hield van hen
en zij hielden van jou.

Beweren dat je dit alles deed
vanuit je aard of karakter
zal wel juist zijn,
maar zeker onvolledig.
Als door een diepe en reële onderstroom
was je leven getekend door je verbondenheid met God.
Je bad graag en veel.
Je getijdenboek lag altijd in handbereik
en je paternoster had je steeds op zak...
Tot de laatste dag van je leven heb je elke dag eucharistie gevierd.
Vaak kon men je aantreffen in de kapel,
stil en alleen,
maar verbonden met de Heer
tot wie je sprak als tot een goede en bekende vriend.

Zo heb jij God lief gehad
door zijn mensen graag te zien,
vooral de heel gewone mensen.

We zijn er zeker van
dat de Heer je van harte zal welkom heten
want in het huis van de Vader is er ruimte voor velen
(cfr. Joh. 14,2).
De kleinen en eenvoudigen van hart hebben er voorrang
want aan hen die zoals zij
behoort immers het Koninkrijk van God
(cfr. Mt. 21,31).
Hen heeft de Heer lief.

Gerard,
moge je vrede en vreugde nu volkomen zijn
(cfr. Joh. 1,4).

Marc Vanhoutte

